

Toen de zeewijding nog plaatshad in de regen

De zeewijding op de Zeedijk. Regen of geen regen : de zee wordt gewijd (1900)

Vorige zondag werd de zeewijding, die een jaarlijks terugkerende plechtigheid is, afgelast omdat het regende en teveel waalde.

Een visser zei tegen mij : „Er zijn geen Oostendenaars, geen toeristen en geen pasters meer gelijk vroeger.” Ik dacht even na en bekeek als ik thuiskwam mijn verzameling prentkaarten en ja, die visser had nog gelijk ook. Ik vond een reeks van vier prentkaarten, waarop men kon zien dat de zeewijding plaatshad onder een felle regen. Tientallen regenschermen waren om en rond het altaar te zien. De weinige vaandels en wimpels slingerden door de wind heen en weer.

De zeewijding van Oostende, die steeds plaatshad op zondag 29 juli of de zondag die er onmiddellijk op volgde, was de grote inzet van het seizoen. Vele ééndagstoeristen kwamen voor deze gebeurtenis naar Oostende. Speciale treinen werden ingelegd en in de

Novarumstoet dan een processie.

Na een paar jaar heeft men dat ingezien en werd er terug meer belang gehecht aan het devote en historische. Doch ook met de jaren zag men minder toeristen afkomen en de Oostendenaars die zelf met vervroegde vakantie gingen, zagen geen nut er hun kinderen die in de processie moesten opstappen, later te laten voor vertrekken. Zo stierf de zeewijding een trage dood en werd afgeschaft tot men een paar jaar geleden deze oude traditie hernomen heeft. Op voorwaarde dat het niet binnenstad en op de zeedijk kon men geen hond een slag geven.

Met de jaren werd de processie uitgebreid met een ommeganck. Dit historisch gedeelte kende veel sukses. Maar rond 1935 liet men alle christelijke verenigingen mee opstappen. Alle vrije scholen en ook alle Oostendse parochies zonden hele groepen kajotters. Het werd meer een soort Rerum

regent !

Even denk ik nog aan de eerste keer dat ik de zeewijdingsprocessie heb mogen aanschouwen. Ik was 4 jaar en zat op de schoulers van mijn oudere broer. Toen verscheen daar een zonderling figuur -volgens mij althans- in de processie. Ik riep met een tamelijk luide kinderstem : „Hei 't is doar e vint met een deksel op z'n kop”.

Waarop de tientallen omstanders in een luide lach schoten. Die man met het deksel op zijn hoofd was niemand minder dan de figuur van Sint-Pieter die met een verguld aureooltje boven het hoofd traag een bepaalde groep voorafging. Voor de rest heb ik dan maar gezwegen. Zoals ik ook nu maar zal doen.

(Omer Vilain)

Oostendse "Ommeganck" afgelast

Na de eucharistieviering in de Petrus- en Pauluskerk, vernamen de aanwezigen dat de geplande "Ommeganck" die 's namiddags met praal door de straten van Oostende moest trekken, wegens de weersomstandigheden niet zou opstappen. Weinigen hadden daar 's namiddags weet van en trokken naar de omgeving van de Visserskaai en het Wapenplein om de stoet alsnog in ogen-schouw te nemen. Vreemd was

het dat de met tam-tam aangekondigde "vernieuwde ommeganck" niet kwam opzetten. Rekening houdende dan met de vaststelling dat het zondag in de binnenstad op weerkundig gebied te harden was. Grijs en grauw, maar geen nattigheid. Overwegende dat mogelijke regenbuien de praalwagens tot pulp zouden sappen, besloten de organisatoren niet uit te zetten. De verontschuldigingen volgen nog.

Boten van alle soorten liggen voor de rede. Ze hebben die getooid met feestelijke wimpels. (Circa 1935)